

בס"ד

ליום ראשון

פרשת שמות

תקלה

וכבננו ביצה מ"ז ע"א עה"פ שבת וינפש
 כיון ששבת וזו אבדה נפש משא"כ של
 יו"ט כיון שהיא באה מכוהנו וכידוע שיו"ט
 תלוי בישראל שמקדשים היו"ט אז הנשמה
 יתירה נשארת לעולם ומשום הכי אין
 מברכין על הכשמים ביו"ט שחל במוצאי
 שבת כיון שגם ביו"ט ישנה נשמה יתירה

ואע"פ אין אני מברכין על הכשמים
 במוצאי יו"ט כיון שהנשמה יתירה של יו"ט
 נשארת אצלנו בנ"ל.

יו"ט שחל להיות אחר השבת רב אמר
 יקנה' וזין קידוש נר הבדלה (פסחים
 ק"ב ע"ב) ובתוס' שם ד"ה רב ומה שאין
 מזכיר בשמים פי' רשב"ם דטעם בשמים
 משום איבוד נשמה יתירה וביו"ט נמי
 איבא נשמה יתירה, והק' ע"ז דא"כ במוצאי
 יו"ט אמאי לא תקנו בשמים וע"כ כ'
 דביו"ט ליכא נשמה יתירה עיי"ש, וי"ל ש'
 הרשב"ם דבאמת ביו"ט יש ג"כ נשמה
 יתירה, אבל החילוק הוא דשל שבת גדולה
 מאד כיון שבא מכה עליון אתערותא
 דלעילא ולעומת זה במוצאי שבת שנפסק
 קדושת שבת גם הנשמה יתירה הולכת לה

The Name of the Parsha

At first glance, the beginning of our Parsha would
 belong better at the end of the previous Parsha. For
 the end of Parshas Tzav describes the first seven days
 of inauguration of the Tabernacle, and the beginning
 of our Parsha describes the final, eighth day of inau-
 guration, when the Divine presence finally descended
 into the Tabernacle.

By breaking to begin a new Parsha in the middle of this
 story, the Torah appears to be hinting to us that the eighth
 day, while superficially a mere continuation of the days
 that preceded it, actually had a totally different character.
 So the discussion of the eighth day Shemini must begin a
 new chapter.

Since there are seven days in the week, it follows that
 the number seven alludes to the cycle of the natural
 world. Eight, therefore, represents that which is beyond
 the world, the most sublime spiritual realm which defies
 any interaction with physicality. Being truly infinite it can
 have no meaningful relationship with the finite.

And it is this fundamental incompatibility between
 "seven" and "eight" to which the Torah alludes by placing
 Shemini in a Parsha of its own. The Torah is teaching us
 that "eight", that which is infinite and Godly, and "seven",
 the worldly and the physical, cannot be mixed.

That is to say, that they cannot be mixed by man alone.
 But God and His commands, of course, are not bound
 by the paradox of matter and spirit. Thus, when man
 follows God's command to perform a particular task with
 a physical object, we witness a most unlikely fusion of
 opposites: that physical object, whose very nature is to
 conceal the presence of God, now becomes a pure
 expression of the infinite Divine Will.

Thus, the 613 mitzvos are, in effect, 613 bridges
 between "seven" and "eight." Consequently, it is through
 the observance of these mitzvos that God's presence will
 become visible within this physical world with the true
 and complete Redemption—like the eighth day of
 inauguration, when "the glory of God appeared to all
 the people."

(Based on Likutei Sichos vol. 17, p. 92ff.)

(ז) וטעם קרב אל המזבח, ויקרב אהרן אל המזבח וישחט * על * דעתי בדרך הפשט, יאמר
 קרב אל צפון המזבח ועשה שם החטאת והעולה, כי הם שחיתתו בצפון, ואמר משה כן בדרך
 קצרה שכבר ידע אהרן זה, אבל בח"כ * נתעוררו רבותינו בזה, ומשלו משל למה הדבר

דומה למלך בשר ודם שנשא אשה היתה מתביישה מלפניו, נכנסה אצלה אחותה, אמרה
 לה אחותי למה נכנסת לדבר זה לא שתשמישי את המלך, הגיסי דעתך ובואי שמישי את
 המלך, כך אמר לו משה לאהרן אחי למה נבחרת להיות כהן גדול לא שתשרת לפני המקום *
 הגס דעתך ובוא ועבוד עבודתך, ויש * אומרים היה אהרן רואה את המזבח כתבנית שור *
 והיה מתירא ממנו, נכנס משה אצלו אמר לו אהרן אחי לא תירא ממה שאתה מתירא *
 הגס דעתך ובא קרב * אליו, לכך אמר קרב אל המזבח ויקרב אל המזבח, בוריות * וטעם
 זה * כי בעבור שהיה אהרן קדוש ה' * ואין בנפשו חטא וולתי מעשה העגל, היה החטא ההוא
 קבוע לו במחשבתו, כענין שנאמר וחסאתי נגדי תמיד * והיה נדמה לי כאלו צורת העגל
 שם מעכב בכפרותי, ולכך אמר לו הגס דעתך שלא יהיה שפל רוח כל כך שכבר רצה
 אלהים את מעשיו * ואחרים מפרשים שהיה השטן מראה לו כן, כמו שאמרו שם * אהרן
 אחי אף על פי שנתרצה המקום לכפר עינויך צריך אהה ליתן לתוך פיו של שטן * שמא
 ישיגך * בביאתך למקדש וכו', בתורת כהנים, וטעם וכפר בעדך ובעד העם, יאמר קרב
 אל המזבח לעשות כל הקרבנות ועשה תחלה את חטאתך ואת עולתך, וכפר בעדך תחלה
 בקרבנותיך, ובעד העם אחרי כן, שתעשה קרבן העם וכפר בעדם בקרבנם, לימד אותו
 שיבא זכאי וכפר על החייב * :

(2)
 Lehaviteh
 Pesbe

(3)
 ק"ד

(1)

(4) רשימת שיעורים סוכה 57

הפיוטים כמו מלך עליון מדגישים הרוממות של המלך הקב"ה, והפיוט ונתנה תוקף מטעים שפלות האדם. הקבלות כאן הוא מהו עיקר היסוד של תנופת קדשים או נענועי לולב — האם הוא להדגיש רוממות הבורא — למי שארבע רוחות שלו, או שפלות האדם — לעצור רוחות רעות וטללים רעים.

1 שם. בגמ' — א"ר יוחנן מוליך ומביא למי שהארבע רוחות שלו כו' א"ר יוסי כרבי חנינא מוליך ומביא כדי לעצור רוחות רעות מעלה ומוריד כדי לעצור טללים רעים. יש להבין במה נחלקו רבי יוחנן ורבי יוסי ב"ח.

6 ישנם שני יסודות בקבלת עול מלכות שמים: (א) רוממות הבורא, (ב) שפלות האדם. בק"ש מודגשת גדלות הבורא ובחפלה מוטעמת שפלות האדם ותלותו באלקים. גם ב"ה וביה"כ מודגשים שני העניינים בפיוטים:

(ד-ז) את הגמל וגו', ואת השפן וגו', ואת הארנבת וגו', ואת החזיר וגו'. לא התירה תורה בהמה וחיה אלא בשני סימנים אלו, והם: פרסותיו סדוקות ומעלה גרה. ומה שלא חזיר הסוס והחמור, כי אין בהם אחד מסימנים הללו, ולכך הוצרך לפרוט ארבעה אלו שיש בכל אחד מהם סימן אחד של טהרה ואף על פי כן הם טמאים. כיון שאין בהם שני הסימנים של הכשר אלא אחד בלבד והתורה לא התירה אלא בשנים. וכשהזכיר הכתוב החזיר אף הכלב בכלל⁶⁵, שהרי הוא כמותו שאינו מעלה גרה אבל פרסותיו סדוקות, וכן הנביא המשילם זה לזה, הוא שאמר: זובח השם עורף כלב מעלה מנחה דם חזיר⁶⁶. והזכיר שלשה חיות * בלשון זכר ובידוע שהנקבות בכלל האסור, לפי שהנקבה בכלל הזכר. וכן, הארנבת * אלו כתב, 'הארנב' היתה הנקבה בכלליו גם כן כמו השאר, אבל הוצרך הכתוב להזכיר, 'הארנבת' בלשון נקבה כדי לרמוז שמין הארנבת הם אנדרוגינים ויש בהם כלים לזכר ולנקבה והם מולידים ויולדים⁶⁷. ובמדרש הזכיר כאן ארבע חיות אלה בארבעה פסוקים, כל חיה וחיה בפסוק בפני עצמו לרמוז על ארבע מלכיות שהיו בזמנים חלוקים כל אחד ואחד גלות בפני עצמו. ודרשו רז"ל⁶⁸: את הגמל זו מלכות בבל, שנאמר: בת בבל השדודה אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו⁶⁹. את השפן, זו יון שבטלה⁷⁰ התורה מפי הנביאים, שנאמר: הנה ימים באים נאם ה' אלהים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'⁷¹, וכתוב: ונעו מים עד ים⁷². ואת הארנבת, זו מדי שעשתה את ישראל פאה והפקר להשיג להרוג ולאבד, וכן שם אשת תלמי ארנבת שמה. ואת החזיר, זו מלכות גלות הרביעי⁷³, שנאמר: יכרסמנה חזיר מיער⁷⁴. אבל במשנה תורה בסדר ראה הזכיר שלשתן בפסוק אחד, הוא שכתוב: את הגמל ואת הארנבת ואת השפן כי מעלה גרה המה וגו'⁷⁵, והזכיר הרביעי בפסוק בפני עצמו, הוא שכתוב: ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ולא גרה⁷⁶, והיה זה לרמוז כי השלש גליות אף על פי שהיו זמניהם חלוקים היו כאלו הם מחוברים לפי שזמנם מועט וקצר, אבל הגלות הרביעי הזכירו בפני עצמו בין בפרשה זו בין במשנה תורה להורות כי הוא גלות ארוך בפני עצמו ושקול כנגד כולם. וכנגד ארבע מלכיות הללו הזכיר דוד המלך ע"ה ארבע פעמים הודאה במזמור הנקרא הלל הגדול, הזכיר תחלה: הודו לה' כי טוב⁷⁷ כי לעולם חסדו⁷⁸, על מלכות בבל, והזכיר שנית: הודו לאלהי האלהים⁷⁹, על מלכות יון, והזכיר שלישית: הודו לאדני האדונים⁸⁰, על מלכות מדי, והזכיר שלשה הודו רצופין כנגד שלש חיות שהזכיר משה ביחד⁸¹. והזכיר בפסוק אחרון מן המזמור: הודו לאל השמים⁸², כנגד מלכות אדום, ולפי שראה ברנח הקדש ישועה והצלה לישראל מכולן לכך נתן הודאה כנגד כולם, והזכיר בהודאה זו, 'השמים' מפני שבגאולה זו: ישמחו השמים (3) ותגל הארץ⁸³. ובמדרש תנחומא⁸⁴: למה נמשלה מלכות זו לחזיר שעתיד הקב"ה להחזיר עליהן מדת הדין, ויש נוסחאות שכתוב בהן: שעתיד להחזיר העטרה ליושנה⁸⁵. והענין כי שני המקדשים נבנו על ידי ישראל, בית ראשון בנה שלמה שהיא מזרע יהודה, בית שני בנה זרובבל שהיה גם כן מזרע יהודה, שנאמר: ידי זרובבל יסדו וגו'⁸⁶, ונעשה על ידי כורש שנתן רשות בזה, אבל הבית השלישי עתידה אומה זו לבנותו⁸⁷, וזהו שאמרו: עתיד להחזיר העטרה ליושנה, לפי שהוא החריבו, ויש נוסחאות שכתוב: עתיד הקב"ה להחזירו לנו⁸⁸, והחזון מבינים * שעדין⁸⁹ יהיה טהור לישראל, אבל באור הענין * על הכח שלו שהוא מצר לישראל, ולעתיד ישיב עם שאר כל הכחות לעזר ולתמוך לישראל כי ירבה השלום בעולם, שנאמר: וגר זאב עם כבש וגו'⁹⁰, וכתוב: לא ירעו ולא ישחתו בכל הר סדשי⁹¹.

(5) סק"ה

2)

את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר וקשקשת
במים בימים ובנחלים אתם תאכלו (יא, ט)

(אמרו חז"ל במשנה (נדה נא, ב) כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר, ויש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת. שואלת הגמ' מכיון שהעיקר כשיש לו קשקשת, (שהרי כשיש קשקשת יש לו סנפיר), למה כתבה התורה סנפיר? מתרצת הגמ' א"ר אבהו וכן תנא דבי רבי ישמעאל יגדיל תורה ויאדיר. לכאורה לא מובן מה התירוץ, אמר הג"ר שאול אלתר שליט"א רש"י מבאר ש'קשקשת' נעשה להגן על הדג שלא ינוק, ו'סנפיר' מטרתו שעל ידו יוכל הדג לשוט במים. ישנם כאלו שמסתפקים לשמור על הקיים, משקיעים רק כדי שהבן לא יפול ולא יכשל, זה נקרא קשקשת, צריך גם את הסנפיר שיוכל לשוט ולהתקדם ולהתרחב, להגדיל תורה ולהאדירה. זה רמזו חז"ל יגדיל תורה ויאדיר, שצריך גם את סימן הטהרה השני של סנפיר, השאיפה לגדול ולהתקדם. לא רק בגשמיות נאמרו דברים אלו, גם ברוחניות צריך להמשיך ולגדול.

מדברי הגמ' נלמד דבר נוסף, כיון שמדובר בסימני טהרה, אין די בסימן אחד של קשקשת, צריך עוד סימן טהרה. יהודי יכול לחשוב ולומר לעצמו, הרי אני יהודי כשר, שומר את עצמי מכל פגם ומתנהג בדרך החסידות, זה לא כך, תמיד צריך להוסיף טהרה ולהוסיף קדושה, שיהיה יגדיל תורה ויאדיר, עוד סימן טהרה ועוד סימן טהרה. (מתוך דרשה בישיבת יגדיל תורה בארה"ב).

מיתתו כדי לינק ממנו שארית הקדושה
שב, כמבואר בספרים. ולכן היהודי שמת
גופו מטמא באהל ובמו"מ טומאת ז',
והעכו"ם שמת — רק במו"מ טומאת ז',
והבהמה שגם לה יש ניצוץ של נשמה,
נבלתה מטמאה במו"מ אבל רק טומאת
זרב. והעוף — עוד פחות מזה. ובהרעה
הדבור ח"א דרוש ברכה דאדם כתבנה
שאין שום ספק, שיש לכל הברואים ניצוץ
של נשמה, שהרי נאמר: "כל אשר נשמת
רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו"
(בראשית ז'). ומבואר בעין יעקב חולין
קכ"ז ד"ה חולדה, שבא למעט את בריות
המים, שאין להן אפילו ניצוץ של נשמה,
ולכן נאמר: "מכל אשר בחרבה", שרק
להם יש נשמת רוח חיים, אבל לא לדגים
מפני שהם זכר ליצורי השמיטה שעברה.
הפחיתים בהשתלמותם מיצורי השמיטה
הנוכחית (ע"י רבינו בחיי פ' וישבתה
הארץ שבת לה" — פ' בהר). ומכיון שאין
לבריות המים אפילו ניצוץ של נשמה אין
החיצונים מתדבקין בנבלתם ולא שייך
בהן טומאה ממש, אלא "שקץ".

(יא) ואת נבלתם תשקצו. ואילו
טומאה לא נאמרה בנבלת דגים? וכבו
תמה האברבנאל על זה. ונראה לתת לזה
ב' טעמים: (א) שלא גזרה תורה
טומאה על דבר הגדל בימים
ובנחלים, מקור הטהרה. ואין זה דומה
ל"טובל ושרץ בידו", שהרי גידולם כ'
המים, המטהרים כל טומאה: (ב) מדרגות
מדרגות לטומאה: החמורה ביותר הי
טומאת המת, שהוא מטמא באה
וטומאת טומאת ז': אחריה מה
עכו"ם, שאינם מטמאים באהל, ר
במגע ובמשא, אבל טומאתם טומא
ז': אחריה נבלת בהמה. שמטמאה במגע
טומאת זרב: אחריה נבלת עוף טהו

המטמאה רק כשהיא בבית הבליעה, והשרץ
חמור מכילם בה, שמטמא בכעדשה אבל
רק במגע. והטעם למדרגות אלו מפני
שהטומאה באה ע"י החיצונים, המתדבקים
בגוף האדם והבהמה לאחר שיצאה הנפש
ממנו, וכל מה שהנפש גדולה יותר רבתה
התשוקה של החיצונים להתדבק בגוף אחר

(יד) ואת הדאָה. היא ראה, האמורה
 במשנה תורה. ולמה נקרא שמה ראה?
 ראה ביותר. חנא עומדת בבבל ורואה
 בבל בארץ ישראל (חולין ס"ג). כשרון
 מל הוא לראות מרחוק, אבל מכיון שהיא
 ששמשות בו לראות... "נבלה", ובפרט
 מרץ הקודש, הרי היא נמנית על עופות
 המים. רמז לאנשים הרואים "נבלה"
 ימי, כשהם בעצמם עומדים ב"נבלה"
 גם באים לשבת בא"י לעזור לאלה
 שתדלים לתת "נשמה לעם עליה ירוח"
 מלכים בה" (ישעיה כ"ו). — שאין דעת
 ברה נוחה מזה.

את הנשר. הנשר הזה, שאין בו אף
 א' מסימני טהרה, הוא א' מד' הפנים
 החקוקים בכסא הכבוד; תיונה הנרדפת
 מכל, ויש לה כל ד' סימני הטהרה, נבחרה
 גם היא... לקרבן להישרף ע"ג המזבח!!
 ומי בא בסוד ה' לדעת פשר דבר זה?
 הנפלא בעינינו? ואולי נבחרו לשמש בכסא
 הכבוד ד' מלכים: אדם מלך הברואים,
 שור מלך שבבהמות, אריה מלך שבחיות
 נשר מלך שבעופות, ועליהם מלך מלכי
 המלכים, רם על כל רמים, גבוה מעל כל
 גבוהים. ובנוגע ליונה: אולי טוב להישרף
 על קידוש שמו הגדול להיות לו ית' לריח
 נוחת מלהיות חקוק בכסא כבודו....

14.6 THE SERPENT AT THE MIDDLE

All that moves on its belly. . . you shall not eat, for they are loathsome.⁸

The middlemost letter of the Torah is the letter "v" of the word "נחון" (belly).⁹

- (10) Tugger + the King p. 148-9
- 1 Just as the center of a circle is the point about which the entire circle revolves, so this particular prohibition was placed in the center of the Torah to teach us that it contains the single idea around which the entire Torah revolves. But is the central concept of the Torah the prohibition against eating snakes? Yes, if we understand the Torah on another level of meaning, that the reptile referred to is the Serpent of the Garden of Eden. That snake, the Sages teach us, convinced man to transgress God's will by denying God's authority over His creatures.¹⁰ In its plain meaning this verse is a prohibition against partaking of the flesh of a reptile. But the "v" of "נחון" was placed in the center of the Torah to suggest another level of meaning, namely, that the essence of the entire Torah is to have man reject the Serpent's enticements to deny God's sovereignty. On one level the verse teaches us that we may not receive physical nourishment from the flesh of a snake; on another level it teaches that we may not receive spiritual nourishment from the ideas of the Serpent. Both physically and ideologically, then, this verse constitutes the central "point" of the Torah.¹¹

- (11) ח' הירק קראש
- 1 V. 1. The contrast to animals is the touchstone and the rock, by which, and on which, the morality of men proves itself or splits asunder. It was animal wisdom which lured the first human beings from their duty, to-day it is the same animal wisdom which serves as midwife to every sin. The history of the first lapse is the history of all straying from the right path. Animals are really ידעי טוב ורע. They have innate instinct, and this instinct is the Voice of God, the Will of God for them. Accordingly what they do in accordance with this Divine Providence which rules within them — and they do nothing else, can do nothing else — is good, and everything which this instinct keeps them back from doing, is bad. Animals do no wrong, they have only their one nature that they are to follow. Not

so Man. He is to decide for the good and eschew evil from his own free choice, and from the consciousness of his duty; he is also to give his sensuous nature its due, not out of the allure of his senses, but from a feeling of duty. Sensual enjoyment for him is to be a moral free-willed act, he is never, and in to ways whatsoever, to be an animal. For that purpose he has both, sensuality and godliness, within him, that which is good and right must often oppose his sensuality, bad and evil must often appear attractive and tempting to him, so that for the sake of his high godly calling he practices the good and eschews the evil with the free-willed energy of his godly nature, in spite of his sensuality, and never yields to passion. That is why the Voice of God does not speak in him, but to him, to say what is good and what is bad, and this Voice of God speaking to him finds opposition in his excited sensuality when this latter is allowed to speak on its own, untouched and uncontrolled by his godly nature. The Voice of God breathed into him — his conscience, whose messenger we have recognised shame to be — only warns Man in general to be good and avoid evil, but what is good and what is evil he has to hear from the Mouth of God. Animals have only to develop their sensual nature, and their intelligence is completely in the service of this nature. Man was not set in the paradise on the earth to satisfy his sensual nature on the delights and food which it proffered; לעבדה ולשמרה, it was to the service of God and His world that he was called there. This service was his mission, and for this service the delights of the paradisaical fruits were permitted to him. Accordingly, animals may test everything simply by their own individual natures, they are there only for themselves. But Man is there for God and the world, and is joyfully to sacrifice his personal nature to this higher calling. So that it is not out of his personal nature, but out of its relation to this higher calling of his that Man has to find out what is good and what is bad for him. For that purpose the tree stood for him in all its glory, appealing to all his senses, his whole personal nature must say to him "this is good", and

God's Word had forbidden the eating of it as "bad". *That was to be to him the model, the pattern and the rule for all good and bad for mankind*, that was for him the tree of the knowledge of good and bad; as indeed our sages recognised in God's declaration concerning it (Ch. II,16) the revelation of *all* the universal duties of mankind. Then the wisdom of the animal world approached him in its cleverest representative, the serpent. To an animal, even to the wisest, it is incomprehensible how anybody could pass over the most beautiful, most alluring, the best and most enjoyable food and remain indifferent to it. — אף כי אמר אלקים "and even if God has said so", this beginning of the speech shows us mankind already in conversation with the animal. The human being had already presented God's prohibition as the reason for not eating. "Well, and even if God has said so?" Is that a reason for your having to obey? Is not the urge within you the Voice of God? If eating it is bad for you, why did He give the food the appeal to you, and you the urge to eat it, did He not tell you thereby quite clearly that this food and you are there for each other? Is not this Voice His earlier clearer Voice? Would God first create the food and give you the longing for it, and then — would He forbid you everything?

Thus spoke the serpent, and thus speaks animal wisdom to us still to-day, either straight out or cloaked in philosophical covering, when a direct prohibition of God holds us at a distance from alluring enjoyment of our senses, and it exaggerates to-day as it did then, in the little that is prohibited, it overlooks all that is morally permitted, and presents God's Law of morality as the enemy of *all* sensual enjoyment.

(12)
100

מלך לר בר (13)
הסוד

המעט שנוגדים לקרות מסכת אבות בשבתות
שכן פסח לעצרת, כי בימים אלה של
תקופת האביב, יוצא האדם לטייל בשדות דשא
ולשמוח עם חבריו, ועלול להמשך אחר העונות
קולם הזה, ויתבטל מעבודת הבורא יתבדק, כמו
שאמר החכם מכל האדם: "שמה בחור בילדותך,
היטיב לך בימי בחורותך, והלך בדרכי לך
המראי עיניך" (קהלת יא ט). ואמרו החכמים
צרכנו לברכה (שבת סג:) אלו דברי הוצר הרע,
יצר הטוב אומר: "ודע כי על כל אלה יביאך
האלהים במשפט". (שם). לכן נהגו לקרות בזמן
הזה מסכת אבות, שכולה דברי מוסר ודרך ארץ
ומדות טובות, למען נסור מדרכינו הרעה ונדבק
בדרך אבותינו הישרה. וכיוצא בזה כתב בספר
כדוש שמואל (בהקדמה), שהמעט הוא לפי
שכאן ואילך מתחיל מזה האויר להתחמם, ועמו
סתעוררות האויות גופניות, ויצר הרע מתגבר
ההלך, ואילו מסכת אבות מלאה מוסר השכל,

ומעוררת את האדם ללימוד תורה, שהיא כנגד
יצר הרע, וכמ"ש (בקידושין ל:) בראתי יצר הרע
בראתי לו תורה תבלין. שעל ידי לימוד התורה
מתגבר האדם על יצרו, וישר אל מלאך ויוכל. ועוד
לפי שבעצרת, הוא חג השבועות, ניתנה לנו
התורה, וגאמר ראשית חכמה יראת ה', הילכך
קוראים במסכת אבות לדעת לרדוף אחר כל מדה
טובה, ויהיה לנו מוכן לקבלת התורה בלב שלם,
ולתתנה בה כדת וכשורה. וכן אנו מונים בימים
אלו ומקיימים מצות ספירת העומר, שהיא דוגמת
ספירת ימי הגדה למחרתה, ובשעה שעמדו ישראל
על הר סיני נפסקה מהם זוהמת הנחש, (שבת קמו
3דע"א). ואחר קיום מצות ספירת העומר אנו
מוכנים לקבלת התורה במהרה, וכמו שאמרו
בזוה"ק (פרשת אמור דף צו:), רכל בר נש דלא
מני האי חושבנא דאינון שבע שבתות תמימות,
למוכי לדיכיותא דא, לא אקרי מהור, ולאן הוא
כדאי למהוי ליה חולקא באורייתא. ע"ש. ועוד

5)